

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **E. R.**, nar. X., bytom E., X., zastúpeného Mgr. V. H., advokátkou, so sídlom U., X., proti žalovanej: **Ing. M. L. – P. D.**, Š., D., IČO: X., zastúpenej JUDr. L. K., advokátom, so sídlom T., X., **o vydanie veci**, na dovolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41 Cob/10/2008-165 zo dňa 2. apríla 2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovanej **o d m i e t a .**

Žalobcovi sa náhrada trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa rozsudkom č. k. 22 Cb 224/2005-131 zo dňa 20. 11. 2007 uložil povinnosť žalovanej vydať hnutelnú vec – predajný stánok umiestnený na F. ul. v L. do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Ďalej súd uložil povinnosť žalovanej zaplatiť trovy konania vo výške 14 516 Sk žalobcovi a trovy právneho zastúpenia vo výške 56 043,50 Sk.

Z vykonaného dokazovania súd zistil, že žalovaná zadržuje vec neprávom. Súd dospel k záveru, že hnutelná vec nebola predmetom prejednávania a vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov R. a súd ju posúdil ako vec slúžiacu výkonu povolania iba jedného z manželov, a to žalobcu. Bývalá manželka žalobcu odpredala predajný stánok spoločnosti A.. spol. s r. o., a tá následne predala predajný stánok žalovanej – Ing. M. L. – P. D.. Súd túto kúpno-predajnú zmluvu považoval za absolútne neplatnú.

Dobromyseľnosť nadobúdateľa bola tiež v konaní vyvrátená, nakoľko bývalá manželka žalobcu viedla záhaľčivý spôsob života, zadlžovala sa, o čom žalobca opakovaním informoval nadobúdateľa. S poukazom na skutočnosť, že žalovaná zadržuje vec neprávom, súd žalobe vyhovel, nakoľko vec sa nachádza vo faktickej moci inej osoby, než vlastníka.

Odvolačný súd na odvolanie žalovanej napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 10 758 Sk. Z odôvodnenia vyplýva, že sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom prvostupňového súdu v tom, že žalobca v konaní jednoznačne preukázal, že predajný stánok mu slúžil k výkonu jeho podnikateľskej činnosti. Žalovaná nepreukázala svoju dobromyseľnosť pri uzavretí kúpnej zmluvy, nakoľko mala vedomosť o tom, že manželka žalobcu ako predávajúca nie je výlučnou vlastníčkou predajného stánku, na čo bola aj žalobcom upozorňovaná. Tiež tomu nasvedčuje aj skutočnosť, že žalovaná mala vedomosť o tom, že pri jednaní so Stredoslovenskou energetickou spoločnosťou bol potrebný písomný súhlas žalobcu ako výlučného vlastníka stánku. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že je naplnená skutková podstata ust. § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého je žalovaná povinná neprávom zadržujúcu vec – predajný stánok vydať žalobcovi, ktorý svoje výlučné vlastníctvo k tejto veci preukázal.

Voči tomuto rozhodnutiu podala dovolanie žalovaná, v zákonom stanovenej lehote podľa ust. § 240 ods. 1 O. s. p. Uviedla, že súdy opomenuli zohľadniť skutočnosť, že žalobca ukončil svoje podnikanie dňom 10. decembra 2001. Týmto okamihom sa investičný majetok slúžiaci na podnikanie preraďuje z podnikania do osobného užívania. Žalovaná teda tvrdí, že týmto dňom sa nehnuteľná vec stala súčasťou bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Prvá kúpna zmluva so spoločnosťou A., spol. s r. o., bola uzavretá 13. augusta 2004 a následne druhá kúpna zmluva so žalovanou dňa 30. marca 2005. Žalovaná je toho názoru, že súdy nesprávne vyhodnotili dôkazy, ktoré poukazujú na to, že žalobca vedel o prenajatí stánku, vedel aj o predaji stánku bývalou manželkou; jeho konanie je potom možné vyhodnotiť ako konkludentný súhlas s predajom a prenájmom stánku.

Dodatočne, po vynesení rozsudku odvolacieho súdu žalovaná získala dôkaz, že žalobca úmyselne zavádzal súd, keď tvrdil, že poplatky mestu za prenajatú plochu za stánok uhrádzal on, avšak tieto poplatky uhrádzala jeho manželka po vyplatení kúpnej ceny za stánok. Žalobca poukazyval na záhaľčivý spôsob života jeho bývalej manželky, čo je však

neodôvodnené tvrdenie, nakoľko v období predaja stánku manželka žalobcu bola zamestnaná vo vedúcej funkcii v štátnej správe s veľmi dobrým finančným zabezpečením. Žalobca pritom mal pozastavenú živnosť, nikde nepracoval, nemal žiadny príjem a celý chod domácnosti a výchovu dvoch detí zabezpečovala jeho bývalá manželka. Preto žalovaná navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), prejednal vec podľa § 242 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 243a ods. 1 O. s. p., a dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podľa ust. § 242 ods. 1 O. s. p., dovolací súd preskúma rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý. Ak nejde o vady uvedené v § 237, neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, ibaže tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. nie je daná tvrdením dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z vád v tomto ustanovení uvedenou, ale je prípustné len vtedy, ak rozhodnutie skutočne takouto vadou aj trpí. Ak dovolací súd zistí, že rozhodnutie nie je niektorou z uvedených vád postihnuté, dovolanie odmietne, nakoľko smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

Dovolací súd nevzhliadol vady podľa ust. § 237 O. s. p. v konaní odvolacieho súdu.

Podľa ust. § 238 ods. 3 O. s. p., dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, nakoľko sa s ním plne stotožnil, pričom nevyslovil vo výroku, že dovolanie je prípustné. Preto dovolanie ani v zmysle tohto zákonného ustanovenia nie je prípustné.

Podľa prvej vety ust. § 243b ods. 5 O. s. p., ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Za tejto situácie Najvyšší súd Slovenskej republiky nevzhladol v postupe odvolacieho súdu nesprávnosť, zistil, že podané dovolanie nie je prípustné, a preto ako súd dovolací dovolanie podľa ust. § 218 O. s. p. v súvislosti s ust. § 243b ods. 5 odmietol.

Keďže úspešný žalobca si neuplatnil žiadne trovy dovolacieho konania, neboli mu priznané (§ 243b ods. 5 a § 224 ods. 1 O. s. p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. januára 2009

**JUDr. Alena P r i e c e l o v á, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: M.